

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 10/01/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 760

“ÔNG TU ÔNG ĐẮC, BÀ TU BÀ ĐẮC, KHÔNG TU KHÔNG ĐẮC”

Công phu tu hành thì ai tu người ấy được, chứ người này không thể tu giúp người kia. Thích Ca Mâu Ni Phật và Chư Phật mười phương đều là “*vô duyên đại từ*”, lòng từ không cần nguyên nhân. Nếu có thể tu giúp được thì đệ tử của Phật không cần phải tu, bởi vì lúc chúng ta cần, lúc chúng ta cận kề cái chết, các Ngài chỉ cần ban cho chúng ta thì được rồi. Nếu có thể tu giúp được thì lúc sắp lâm chung hoặc đã chết, những người có nhiều tiền chỉ cần bỏ tiền ra để lập nhiều Pháp hội sẽ được siêu thoát. Rất nhiều người không hiểu rõ ràng điều này.

Đôi khi thấy người ta làm thì chúng ta cũng bắt chước làm theo, làm cho có, nếu không làm thì sẽ thiếu. Như vậy là không có chính kiến. Nếu có chính kiến thì chúng ta sẽ không làm theo họ một cách mù quáng. Việc gì nếu không đúng theo lời giáo huấn của Phật thì chúng ta nhất định không làm. Điển hình là vào dịp Tết, chúng ta thấy có nhiều người cúng sao giải hạn, chúng ta cũng lén đi cúng sao giải hạn cho chắc, tuy không đúng đường chính chính nhưng chúng ta vẫn làm với tâm lý “*có còn hơn không*”. Những việc làm không chánh tri, chánh kiến thì đều là tà tri, tà kiến. Những việc tà tri, tà kiến rất nhiều.

Sinh lão bệnh tử là định luật không ai có thể trốn thoát. Nhiều người sống ở thế gian tuy không học Phật nhưng tâm rất bình yên. Vậy mà người nháo nhào nhất lại là người học Phật. Như vậy có lạ không? Thậm chí họ không biết hổ thẹn. Năm 2010, có người gọi điện cho tôi xin ở với tôi cho an toàn, mong thoát khỏi ngày tận thế. Hôm đó là ngày 23 hoặc 24, tôi có mặt tại một ngôi chùa ở gần biển. Tôi khởi hành từ Sài Gòn từ lúc 3h sáng, về đến chùa lúc 7h sáng, trước hôm giảng một ngày. Tôi nói với mọi người: “*Nếu tôi giống mọi người, cũng tin rằng ngày tận thế đã đến, nếu tôi tự tư ích kỷ thì tôi đã ở nhà cho an toàn, không đến đây với các vị*”.

Người học Phật cần hiểu về sự vô thường, cần hiểu quy luật sanh lão bệnh tử. Vài trăm năm trước nơi đó là rừng thì bây giờ thành bãi biển, có nơi trước đây là bãi biển thì bây giờ thành đất liền, thành nương dâu. Tôi đi trên cầu Thanh Trì, tôi nhìn xuống bãi bồi ở phía dưới lòng sông thấy họ đang trồng rất nhiều chuối. Vài trăm năm trước, ở nơi đó cũng có thể là cánh rừng, cũng có thể là nương dâu. Vài trăm năm sau, nơi đó có thể thay đổi.

Phật nói: “*Thế gian vô thường, cõi nước không an*”. Người học Phật cần có niềm tin đối với lời Phật dạy, bởi vì:

➤ **Lý do thứ nhất: Đức Phật là bậc giác ngộ hoàn toàn. Lời nói của Ngài là chân thật, không giả dối.**

➤ **Lý do thứ hai: Lời Phật nói cách đây gần 3000 năm, đã được thời gian và không gian chứng nghiệm, đã trở thành chân lý. Chân lý thì bất di bất dịch, không hề thay đổi. Có những thứ bị thời gian và không gian đào thải vì không còn phù hợp. Nhưng lời Phật dạy thì 3000 năm trước hay 3000 năm sau vẫn rất cần thiết đối với đời sống hiện tại của con người.**

Vậy mà chúng ta không tin lời Phật dạy, nay tin vào thuyết này, mai tin vào thuyết kia. Có đất nước có hàng trăm giáo phái khác nhau. May là Chính phủ chúng ta kiểm soát rất chặt chẽ nên những giáo phái không chính thống không được du nhập, giúp chúng ta bớt được sự tán loạn. Nhưng lạ thay con người chúng ta rất nhạy bén, hễ có giáo phái nào len lỏi đến thì người học Phật liền chạy theo. Người thôn quê thuần phác, tay lấm chân bùn, đời sống rất giản dị. Họ thờ cúng ông bà, làm tròn bổn phận. Trong khi đó, người học Phật lại là những người xen tạp, tiếp cận nhiều tư tưởng, nhiều giáo phái rồi chính họ bị loạn. Họ nghe người ta nói mỗi lúc một khác. Lúc thì họ nghe là phải thờ Cha Mẹ, lúc thì họ nghe là không thờ Cha Mẹ. Lúc thì họ nghe là niệm Phật cần giữ giới, lúc thì họ nghe là niệm Phật không cần giữ giới, lúc thì họ nghe là niệm Phật cần thanh tịnh, lúc thì họ nghe là niệm Phật không cần thanh tịnh.

Hòa Thượng nói: **“Những giáo phái không chính thống biết cách khai thác, thỏa mãn tư dục, thỏa mãn tư lợi của con người. Chính điều đó khiến cho nhiều người chạy theo”**. Chúng ta đã từng nghe người xưa dạy: **“Phật Bồ Tát thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ác”**. Phật Bồ Tát chỉ thành tựu việc tốt cho người, không thành tựu việc xấu của người. Chỉ có yêu ma quỷ quái mới thỏa mãn tư dục, thỏa mãn tư lợi của con người.

Người ta vừa nghe đến một pháp tu không bệnh không già thì liền chạy theo. Tại sao chúng ta không phản tỉnh xem có người nào đã hơn 100 tuổi mà vẫn đang ngồi đó vượt râu không, hay họ đã đi hết rồi? Tất cả mọi người đều không thể vượt qua định luật sinh, lão, bệnh, tử. Nhưng họ không có sự phản tỉnh, không có sự cảnh giác, họ vừa nghe đến phương pháp thay đổi tế bào gốc để trẻ hóa thì liền chạy theo. Từ bao nhiêu ngàn năm trước, không biết bao nhiêu con người đã phải trải qua gian khổ, đã chết vì phải đi tìm thuốc trường sinh bất lão. Làm sao mà có thể trường sinh bất lão! Nếu có trường sinh bất lão thì thế gian này không có chỗ trống cho chúng ta ở.

Thiên nhiên, cây cỏ, cây bạc hà, cây chuối, cây dọc mùng, rất nhiều cây sau khi đẻ nhánh mới, cây con mọc lên thì cây mẹ từ từ lụi dần rồi chết đi để nhường không gian sống cho thế hệ cây con. Tôi lên núi thấy cây chuối mẹ nhường lượng nước trong thân cây của mình để nuôi cây chuối con sống qua thời gian nắng hạn. Cây cỏ thiên nhiên mà còn thông minh như thế, vậy mà con người đi tìm pháp trẻ mãi không già, trường sinh bất lão!

Nhà Phật dạy: **“Nghĩ đến thân thể thì đừng cầu không bệnh khổ, vì không bệnh khổ thì tham dục dễ sinh”**. Người hùng mạnh, người bá đạo đến cỡ nào thì **“lười hái vô thường”** cũng đều có thể **“cắt cổ”** người đó. Chúng ta là người học Phật thì phải thật sự tin theo lời Phật, làm theo lời Phật. Thật buồn khi chúng ta thân là đệ tử Phật nhưng lại tin theo ma. Tôi đã từng nói trong một buổi giảng: **“Các vị là đệ tử của Phật hay mà đệ tử của ma?”**. Nhiều người nghe tôi nói như vậy thì phiến não, bởi vì lời thật mất lòng. Chúng ta thử suy xét xem: Chúng

ta là người học Phật thì phải thật sự tin theo lời Phật, làm theo lời Phật. Chúng ta thân là học trò của Phật nhưng không hoàn toàn làm theo lời Phật mà lại làm theo lời của ma. Vậy thì chúng ta là Phật tử hay ma tử? Có người nói: “*Thầy mà cười thì buổi giảng của Thầy rất tuyệt vời!*”. Tôi có thể cười được sao? Nếu biết tương lai của họ không có kết quả tốt mà tôi cười thì đó là cười trên sự đau khổ của người khác. Đó là nụ cười của người không có lương tâm.

Chư Phật nhiều đời đều là “**tự hành hóa tha**”, tự làm một cách tốt đẹp nhất, viên mãn nhất, sau đó đem điều mình đã làm được đi dạy người khác. Các Ngài dùng khẩu giáo để diễn đạt thân giáo, chứ không dùng khẩu giáo để diễn đạt tri thức, học thức uyên thâm của mình. **Giáo dục của Thánh Hiền, giáo dục của Phật dùng ngôn giáo diễn đạt cho thân giáo. Giáo dục của thế gian dùng khẩu giáo để diễn đạt tri thức, học thức uyên thâm của mình.** Chúng ta đọc cuốn sách “*Những tâm gương đức hạnh Việt Nam*” thì thấy các Ngài đều là thân giáo, các Ngài không nói suông.

Bác Hồ có một bài thơ rất cảm động và mang triết lý sâu sắc:

*“Trời có bốn mùa: Xuân, Hạ, Thu, Đông.
Đất có bốn phương: Đông, Tây, Nam, Bắc
Người có bốn đức: Cần, Kiệm, Liêm, Chính.
Thiếu một mùa, thì không thành trời.
Thiếu một phương, thì không thành đất
Thiếu một đức, thì không thành người”.*

Chúng ta xem đời sống của Bác Hồ như thế nào? Bác không nói để người khác làm mà Bác nói ra chính điều Bác đã làm. **Giáo dục của người xưa, giáo dục của Phật Bồ Tát là dùng khẩu giáo để diễn đạt thân giáo. Giáo dục thế gian không có thân giáo, không nói những điều chính mình đã làm mà chỉ dùng khẩu giáo để nói cho hay. Chính vì vậy, họ càng nói, những người càng học theo thì càng bị rối, không thể phát sinh trí tuệ.**

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta học Phật cầu khai mở trí tuệ. Chỉ có trí tuệ mới giải quyết được tất cả vấn đề. Trí tuệ từ ngay trong đức hạnh của chúng ta, từ ngay trong công đức của chúng ta mà phát sinh ra*”. Chúng ta cần hiểu rõ đức hạnh là gì. Hòa Thượng nói: “**Đức là: Chân thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh giác, Từ Bi. Hạnh là: Nhìn thấu, buông xả, Tự tại, Tùy Duyên, Niệm Phật. Đây mới là đức hạnh rốt ráo, viên mãn**”.

Nhà Phật nói “**công đức**”: “*Công*” là công phu, “*đức*” là phước báo. Hòa Thượng nói: “**Chúng ta trì giới là công, tâm an định là đức**”. Không phải chúng ta tu hành theo đạo tràng này, đạo tràng kia là công đức. Đó chỉ là điều dụng trong công đức phước báu của mình. Người xưa dạy: “*Người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước*”. Người ta đặc biệt sai lầm khi cho rằng cái này cái kia là do Phật ban cho.

Hòa Thượng nói: **“Công là công phu, đức là tâm an định. Thanh tịnh tâm an là công phu. Tâm của bạn thanh tịnh thì thân của bạn an ổn, vậy thì bạn khai trí tuệ. Trí tuệ chính là đức. Các vị nên biết, phước đức có thể chia sẻ cho người khác cùng hưởng, nhưng công đức thì không thể ban phát cho người khác. Công đức là do tu Giới, Định, Tuệ mà có. Bạn thử nghĩ xem: Công đức bạn trì giới mà có được, bạn có thể cho người khác không? Bạn niệm Phật được công đức, bạn có thể cho người khác không? Bạn tu định được công đức, bạn có thể cho người khác không?”**. Phước đức như chúng ta có tiền của, ta có thể phân phát cho người, cho người ta nhà, xe. Người ta có thể cùng hưởng dụng với chúng ta, nhưng công đức thì không thể ban phát.

Hòa Thượng nói: **“Người xưa có câu: “Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, không tu không đắc”. Công đức là chính mình phải tu, là cảnh giới của mỗi cá nhân tu dưỡng, người khác không thể hưởng dụng được. Hay nói cách khác, trí tuệ và tâm thanh tịnh thì không có cách gì chia cho người khác cùng hưởng mà chính mình nhất định phải tự tu tập. Nếu công đức có thể ban cho người khác được thì mỗi cá nhân chúng ta không cần tu hành, chỉ cần Phật ban cho là được rồi”**.

Hòa Thượng nói: **“Nhất định phải biết: Tu hành chứng quả sự việc này đều phải dựa vào sự tu hành của chính mình, không ai có thể giúp mình. Phật Bồ Tát đại từ đại bi cũng không giúp được chúng ta. Nếu chúng ta chờ vào sự ban phát của người khác thì đó là giả. Phật Bồ Tát còn không làm như vậy được mà người thế gian làm được sao?”**.

Phật là đáng toàn năng. Cách đây 3000 năm, Thích Ca Mâu Ni Phật vẫn sanh lão, bệnh, tử. Ngài vẫn trải qua sự già nua, bệnh khổ và chết. Ngài đã thị hiện cho chúng ta thấy con người đều phải trải qua sinh lão, bệnh tử. Vậy mà chúng ta tin theo người thế gian, chạy theo pháp không già không bệnh. Họ không chuyên cần niệm Phật mà ngồi đó để luyện tế bào. Người ta nói rằng phương pháp luyện tế bào cần phải có tâm thanh tịnh, tâm càng thanh tịnh thì luyện càng tốt. Vậy mà nhiều người học Phật tin theo. Trên Kinh Phật nói: **“Kẻ đáng thương hại!”**.

Hòa Thượng kể một câu chuyện trên **“Kinh Lăng Nghiêm”**. Ngài A Nan là một thị giả ngày ngày đi bên Phật. Ngài A Nan hôm đó đi khát thực, bị ma nữ dụ khiến cho Ngài bị mê mẩn. Phật không có cách gì cứu được Ngài A Nan bèn dùng cách giáo hóa, dạy cho Ngài A Nan cách tu định. Ngài A Nan từ định lực của mình mà chợt tỉnh, nhận ra và tự thoát ra. Hòa Thượng nói một câu rất ý nghĩa: **“Thì ra con đường phải chính mình đi!”**. Hòa Thượng chốt một câu: **“Tu hành phải dựa vào chính mình. “Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, không tu không đắc”. Đây là chân lý mà chúng ta nhất định phải hiểu rõ”**. Chúng ta đừng bao giờ có tâm lý cầu may.

Người xưa có câu: **“Phụ tử thương sơn, cát tự nỗ lực”**, **Cha con cùng lên núi thì mỗi người đều phải tự nỗ lực mà đi**. Chúng ta phải chiêm nghiệm câu nói này của người xưa. Lên núi là một thí dụ, trong học tập, trong lao động, trong sự rèn luyện, sức lực, trí lực, tất cả chúng ta đều phải tự nỗ lực. Trong tất cả mọi việc, chúng ta đều phải chính mình nỗ lực, không ỷ lại, không nương nhờ.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!